

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA RATA PRESUMIDA

Prou que li deia sa mare:
—Filla; si em vols creure a mi
no t'empolvis mai la cara.

Prò sols pensava en això...
Com que era tan presumida,
la cosa té explicació.

Un dia, anant d'excursió,
trobà una capsa de «polvos»
oblidada en un recó.

—Ara sí que lluiré
—es deia, tot empolvant-se—
renoi, quin goig que faré!

AI QUE
TINC!

Mès, fillets, quin disbarat!
Era pols de matar rates
ço que s'havia posat.

Total: que perdé la vida.
I tot per haver sigut
malcreient i presumida.

Serra malana

En Naciró torna a Barcelona

A la fi arribà ço que era forçós que arribés. En Naciró no pensava en altra cosa que en la seva Catalunya. Contemplava Nova Yorck als seus peus, però ultrapassant els mars, els seus ulls veien la Rambla o el cim del Tibidabo. I un bell dia es decidí tornar a Barcelona.

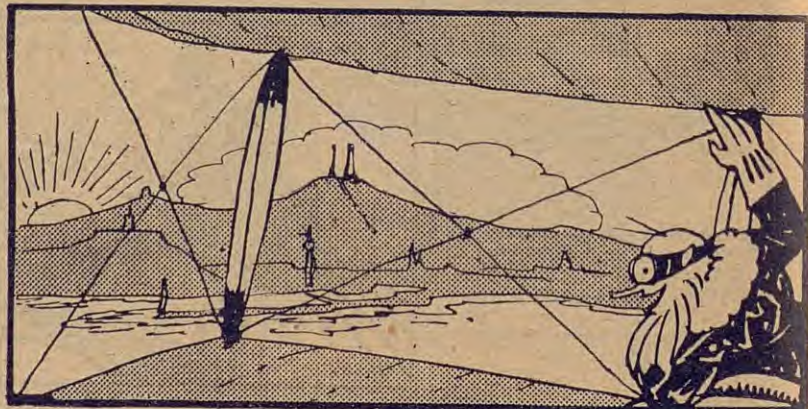
Com que tenia de comptar amb el producte del seu treball per a poguer efectuar la tornada, cada dia inventava noves gràcies i noves piruetes per tal de mantenir la seva gran popularitat i augmentar l'ingrés de la taquilla.

Quan arribà el dia del seu benefici i comiat, el circ ja no semblava un circ, sinó un estanc de Barcelona en dia de «saca».

Aquella nit fou memorable. En acabar-se la representació, en Naciró amb llàgrimes als ulls saludava, emocionat, rodejat de flors i de llofers. Era l'areveure de Nova Yorck al seu geni.

Però com que en el cap d'aquest ja no hi havia altre pensament que el retorn a Barcelona, en un rapidíssim hidro-avió es plantà en quatre dies a la vista de Colom...

...i en quatre més introduí les reformes que tenia pensades a la seva antiga «botiga». I allí s'està, clavant claus i rodejat de ferres, sinó de carn i ossos com ell havia somniat, pintades decorant la façana.

acit

Les plantufes de Abou-Cassem.

(Conte oriental.)

A Bagdad, quan hom ponderava una cosa estranya, hom es servia, com a terme de comparació, de les plantufes estropellades del ric avar, el vell Abou-Cassem.

Un dia Abou, havent fet bon negoci comprant a baix preu un nombre considerable d'ampolles d'essència a un pobre infeliç que mancava de diner, pensà que aquell dia bé podia gastar-se unes monedes per a pendre un bany. També aquell dia es banyava el Jutge de Bagdad en el mateix establiment i Abou, havent trobat les plantufes del Cadi vora de les seves...

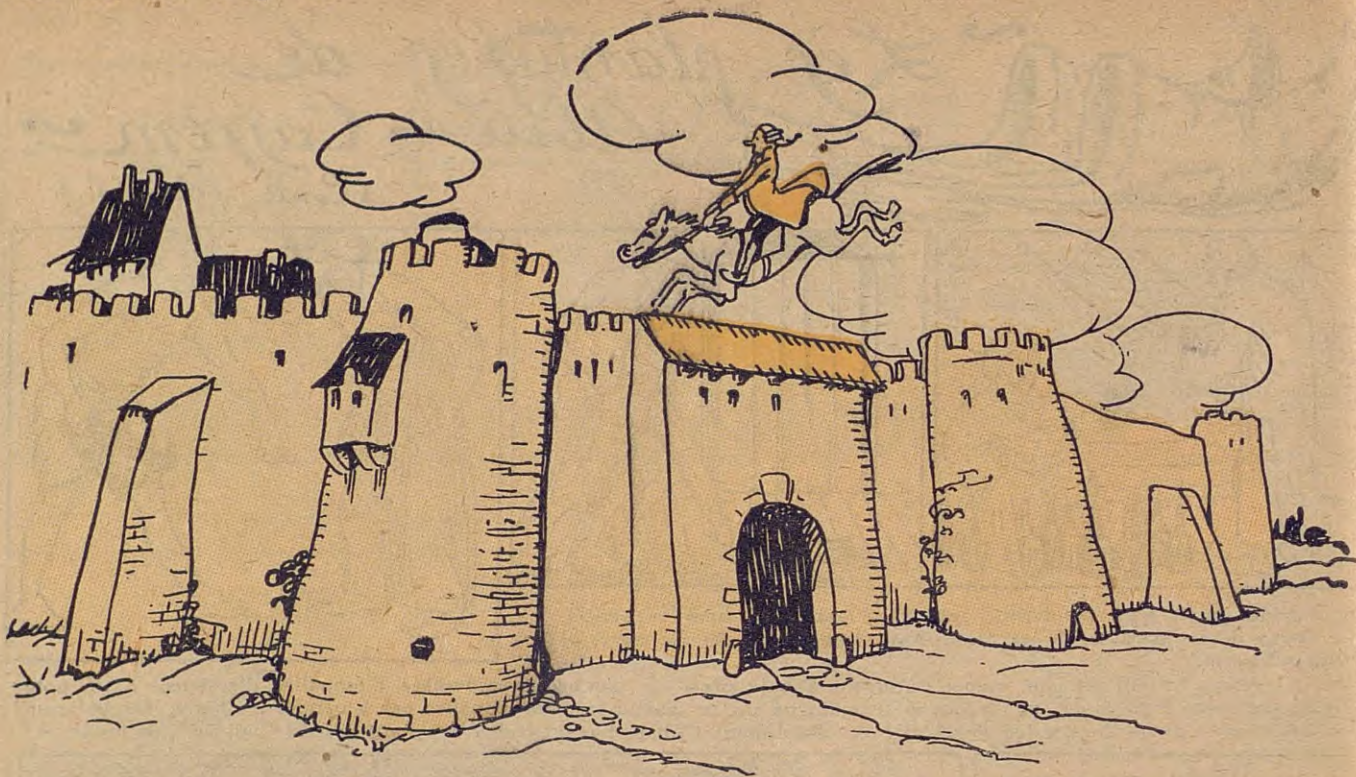

...vestimentes, es cregué haver sigut objecte d'un regal i satisfent la seva avarícia en pensar que s'estalviaria la compra de plantufes noves, sortí content al carrer. En va el Cadi cercà les seves plantufes, trobant, però, les del miserable Abou, velles i espellifades. I plè d'ira, menà un esclau a casa l'avar, canvià les plantufes i el portà a una forteresa, ja que el Cadi, sabedor de la riquesa del vell, es valgué d'aital enginy per a obtenir una quantitat considerable d'or a canvi de la llibertat.

Abou-Cassem, irat en contra les seves plantufes, en arribar a casa les tirà al riu. A l'endema un pescador en treure les xarxes advertí quelcom de pesant i hi trobà les plantufes que amb els seus claus havien estropellat les malles. El pescador, nutjat, tirà amb força les plantufes vers la finestra d'Abou, les quals anaren a caure fatalment damunt de les ampolles d'essència que Abou adquirí com a ganga, fent-se mil bocins i perdent-se el preciós contingut. No cal dir el desesper del pobre avar, que maleïnt mil vegades les plantufes, corregué al jardí amb ànims d'enterrar-les. Un veí tafaner que l'espia, cuità a portar la nova al Cadi de que el vell Abou havia trobat un tresor. El Cadi, que era molt cobdiciós, apre-

(Acabarà)

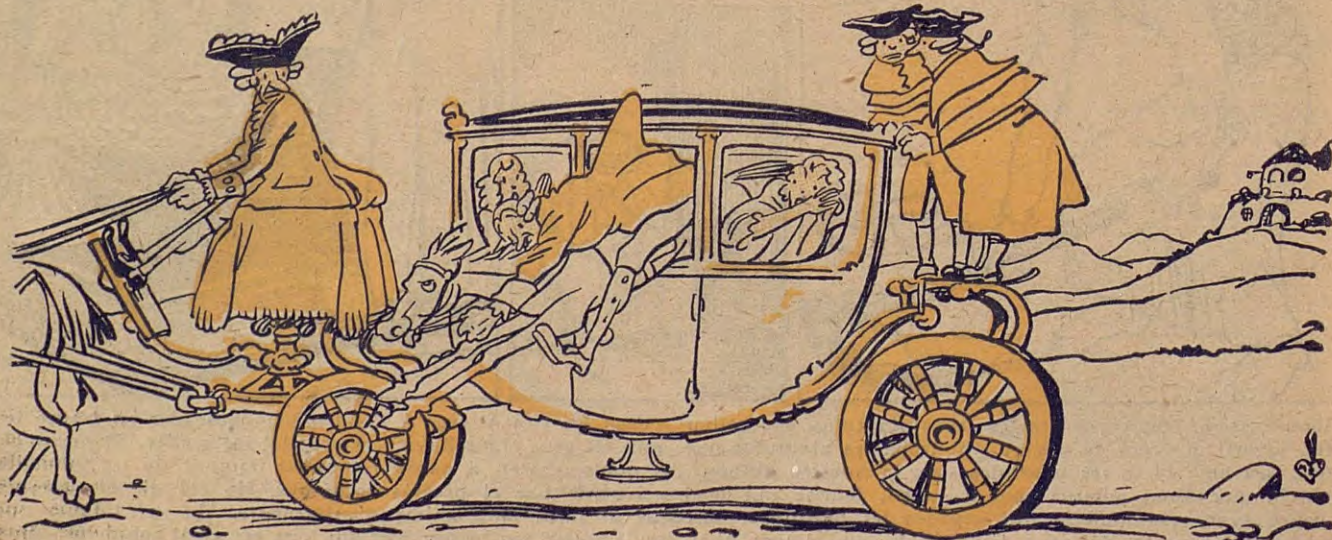
AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

(Continuació)

Mentrestant, la folla cursa continuava i aviat l'habilitat de la perseguidora féu que la perseguida passés vora meu i que jo pogués aprofitar la bala. Va caure la llebre immediatament—tan bé la vaig encertar—i jo vaig córrer a recollir-la. Aleshores comprenguí el motiu de la seva resistència. Era una bèstia que—demés de les quatre potes en el ventre—en tenia altres quatre en el llom! Es veu que quan els parells de baix estaven cansats, es girava amatent i arrencava a córrer amb els de dalt reposadets d'estona.

I, ara, vaig a explicar-vos les facècies de dos dels meus cavalls. Tots els companys que he tingut del més noble dels animals han sigut dignes de tota alabança, però els dos a què em refereixo superaven a tot elogi. El primer d'ells

era corredor i saltador, com potser no n'hi ha hagut cap més. Ni fossos, ni parets, ni marges, el detenien en la seva ràpida carrera. Per a ell no hi havia camins, ni existien tampoc entrebancs que el fessin desistir ni interrompre quan havia emprès la cursa. Podria dir que era la bèstia de la línia recta. Semblava que entengués les meves intencions i que sabés l'indret exacte on jo volia dirigir-me, car encara no li ordenava que partís de pressa, puix em calia arribar a «tal lloc» ben aviat, agafava l'embranchida i ja no s'aturava per res ni per ningú... excepte per mi. En veritat, una sola indicació que li fes, malgrat no usés les regnes, era suficient per a que, quasi instantàniament, s'aturés. Una vegada em convenia ésser a la ciutat abans de tancar la porta de les muralles. M'havia entretingut un xic massa a casa d'uns amics que vivien a plè camp i la fosca s'apropava i corria el perill que degué quedar-me fora de la cintura murada de la població durant la nit sencera. L'hora marcada per a tancar la porta principal no era llunyana i jo em trobava molt distant encara. Així fou que vaig indicar al meu fidel cavall que convenia que fes un va-i-tot per a treure'm de tal compromís. Com sempre, el noble animal entengué la meua demanda i, per tal de donar-hi compliment, agafà un trot llarg que enamorava. Aviat se'm féu ja albiradora

AVENTURES DEL BARÓEN LA GUERRA

En veritat tinc de dir que difícilment se m'hauria pogut fer un present més valuós. Un cavall tan dòcil i tan fogós alhora, em podia ésser de gran utilitat en les dures campanyes que anava a viure. Així succeí, en efecte. Crua fou la guerra; empenyades les batalles. Lluitàrem tots com a valents i jo no vaig pas ésser dels que menys es distingiren. Però col·laborà molt a la meua actuació brillantíssima, l'ajut del corcer infadigable, valent, corredor i fidel que posseïa. Com que aleshores manava jo un esquadró d'húsars, em vaig veure precisat a executar diferents expedicions, l'èxit de les quals es confiava, tant com a l'heroicitat dels soldats, al meu valor i a la meua experiència.

(Continuarà)

la porta encara oberta de la muralla a la què m'anava acostant a tota marxa. Però, abans d'èsser-hi, l'hora sonà i el pes que devia introduir-me a la ciutat es tancà immediatament. La ràbia que de mi s'apoderà, no és per a descriure. Justament aquella nit tenia a sopar a casa meua dos alts funcionaris de la cort i temia que em creguessin un home de poca paraula i de nula cortesia. No és, doncs, d'estranyar que, en veure que les coses em sortien tan contràries als meus desigs, m'enfadés de bo de bo i que prorrompés en exclamacions d'enuig i de contrarietat.

—Vatúa, això sí que em fastigueja!—vaig cridar com un foll.—Tindrè de romandre a ple camp o tornar a casa dels amics que fa poc he deixat.

I ja anava a fer deturar el cavall per a decidir quin partit pendria, quan m'adono que el magnífic corcer, que fins aleshores havia mantingut les orelles dretes escoltant-me, prenia major carrera com si volgués estrellar-se contra el gran mur que al nostre davant s'aixecava. Jo ja em creia que una cosa així succeiria, quan veig que la bèstia pren un impuls especial i d'un salt formidable se'm planta al bell cim de la muralla des d'on, sense gairebé aturar-se, dona un altre salt i emprèn la ruta que ben inútilment la porta ens havia volgut barrar. Com si res hagués passat, enfilàrem el carrer principal de la ciutat.

Montant el mateix cavall, perseguia jo en un bosc frondós una llebre preciosa, quan a aquesta se li ocorre travessar la carretera en el moment precís en què un carruatge, on anaven dues dames, vingué a interposar-se entre jo i la peça perseguida. Però el meu cavall ja havia prèns l'arençada i no s'aturava per tan poca cosa. Així és que va atravesar tan lleugerament el carruatge de finestra a finestra, que prou feines tinguí jo per a treure'm cortèsment el barret per a saludar les dignes senyores viatgeres i demana'ls-hi dispensa d'aquella llibertat.

Naturalment—i això ho declaro, no per inmodèstia, sinó perquè ve a tom—que per a complir tals habilitats cavalleresques (?) és necessari ésser bon cavaller. Jo—mal m'està el dir-ho,—era conceptuat com un dels millors i aquesta bona fama s'acresqué a conseqüència de la gesta que vaig a explicar i que em donà ocasió de demostrar gloriosament les meves destresa, seguretat i sang-freda.

Em trobava en el palau d'un opulent comte, allà en la Lituània, i m'havia quedat prenent el tè amb les dames convidades, mentre els nobles assistents a la festa havien anat al pati a contemplar un poltre formosíssim que acabaven de dur de l'eugassada. De prompte, varem oir un crit d'angoixa. Baixò les escales tan depressa com vaig poguer i em trobo el cavall en estat de fúria tal, que ningú no s'atrevia, ja no a montar-lo, sinó ni acostar-s'hi tan sols. Els cavallers més destres i més ardits permaneixien allí immòbils amb l'espuma més gros pintat a les cares. Semblava talment que es trobessin davant d'un monstre infernal. D'un salt—d'un salt precís i magnífic—vaig quedar assegut en la sella i vaig agafar ràpidament les regnes. Es veu que aquesta audàcia sorprengué al jove cavall, car, malgrat que encara probà de llençar-me, aviat restà tranquil i mansoi. Tots els nobles senyors em mostraren la llur admiració i em felicitaren xardorosament, però com sigui que les dames estaven encara sobresaltades, per a tranquil·litzar-les vaig fer saltar el poltre al mateix saló, passant per la finestra; vaig fer diferents evolucions al pas, al trot i al galop i per a final el fiu saltar da nunt la taula on executà una brillant exhibició que fou el gust de la reunió, doncs cal afegir que tant i tan bé es deixà governar el cavallet, que no va trencar ni una ampolla ni un got ni una taceta.

El comte, entusiasmada, em pregà que acceptés com a present el poltre que tan bé havia sapigut domar, fent vots per a que em conduís a la victòria en la campanya contra els turcs que anava a emprendre's ben aviat.

Dos negres de molta gana, com pocs se n'han conegut,

van a demanar a un home que els hi dongui algun ajut.

El blanc, que té un cor molt noble, els obsequia a l'instant

amb bons menjars i fins robes que força falta els hi fan.

El dimoni de l'enveja furga en els seus cors roïns

i, ja de nit, es dirigeixen per a complir els mals fins.

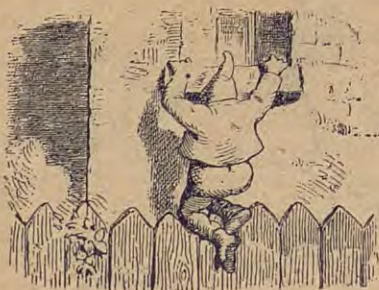
—Es necessari fer el furt amb gran cura i precaució.

Cada un amb el seu ganivet farà un forat ben rodó.—

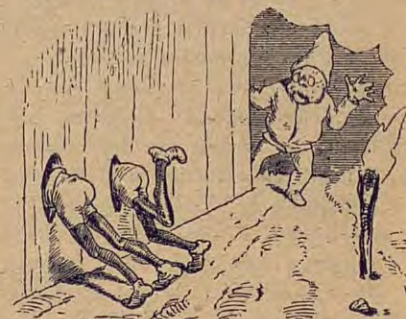
Però el vell de la cabana, qui vetlla, sent la remò.

I per ço que podés ésser fuig per un altre cantó.

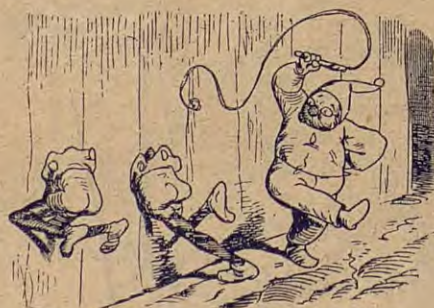
Mentrestant els negres logren per fi a dins poder mirar,

encar que amb tan justa entrada els costa un xic de passar.

Molt ràpid, el vell els clava les gires dels calçotets

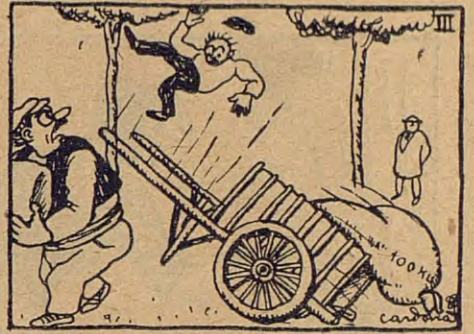
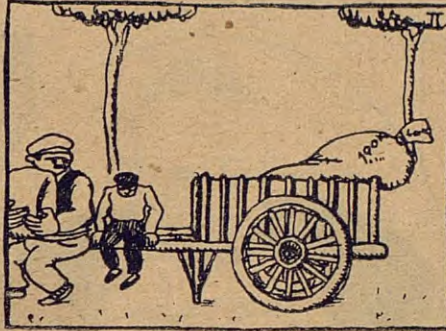
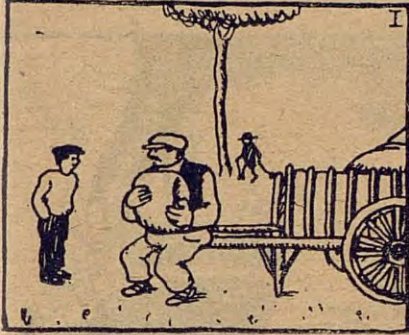

i amb un bon fuet els castiga fins que resten satisfets (?)

—Per haver sigut ingrats, n'hem sortit pla ben nafrats!—

UN VAILET QUE NO FA EL PÉS

—Noi: vols seure al carretó mentre jo vaig a dur aquest paquet?
—Sí, senyor, sí.

—Tingues compte, eh?
—No passi ànsia.

—Ai! Ai la mare!
—Què és això? L'aviació sense motor?

LES CASES MODERNES per KARIKATO

Baixos

Entl. 1.^a

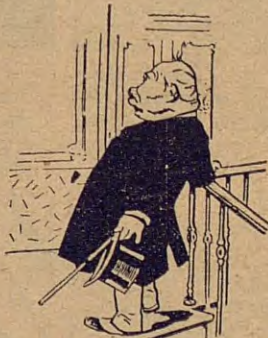
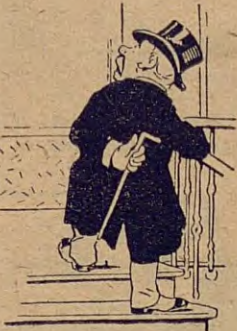

—El senyor Torrebadella?
—Primer primera. Vol pujar amb l'ascensor?
—Ca, home! Moltes mercès. (Siguent al primer pis...)

Entl. 2.^a

Principal

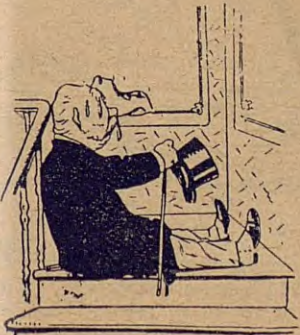
Principal A

Principal B

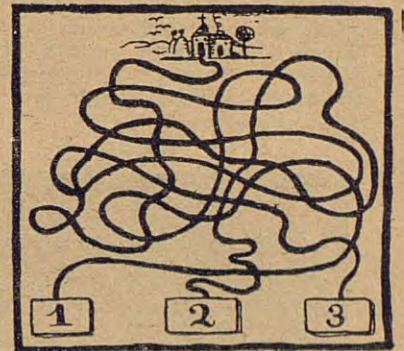
Principal C

Primer

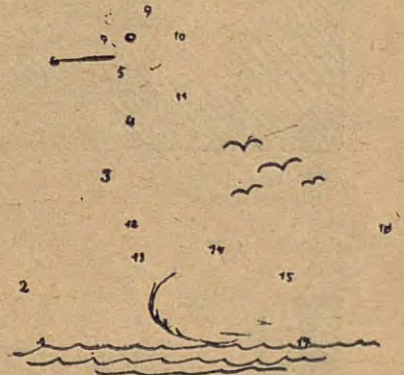
—El senyor Torre... Ah!
(Llença la darrera alenada que pujant li havia quedat, en els braços de la minyona del senyor Torrebadella.)

LABERINTE

Quin camí porta a la casa?

ENTRETENIMENT

Resseguir correlativament els números i sortirà un animaló que semblarà que «parli».

JEROGLÍFIC

SOLUCIONS DEL NÚMERO PASSAT

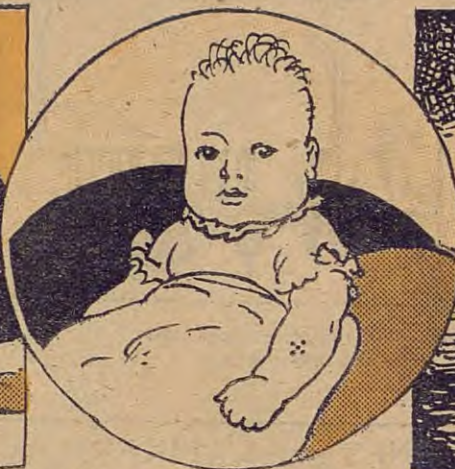
Al entreteniment: Un conill.
Al geroglífic: Homenatge.

HISTÒRIA D'UN NAUFREC

PRIMERA PART

Una senyora nordamericana, vídua a la flor de l'edat, tenia un nen preciosíssim, que era el consol de la seva viduetat. Havia nascut a Europa, poc després de morir el seu pare.

El nano tenia una particularitat que el caracteritzava: A l'avantbraç esquerra, cinc menudes verruguetes formaven entre totes una creu de branques iguals.

La senyora nordamericana va voler tornar al seu país nadiu i, al efecte, va prendre passatge en un d'aquells enormes transatlàntics, batejats amb raó amb el sobrenom de «llebrers de l'occeà».

Als pocs dies de navegació, esclatà un furios temporal de llevant. Onades gegantines posaven en perill constant les vides confiades a la fràgil embarcació.

De sobte, es produí una via d'aigua i el vaixell va començar a enfonsar-se. El pànic va ésser enorme. Els homes, amb egoïsme brutal, s'apoderaren dels botes de salvament.

En va la dona nordamericana els hi deia que ella ja es resignava a morir, però que salvessin al seu filllet... l'egoïsme els feia sorts i insensibles al dolor d'altri.

El perill suprem va inspirar-la. Recordà haver llegit en algun lloc, un recurs emprat per una mare atribulada que es trobava en una situació semblant a la seva:

Embolicà el noi en robes impermeables, el posà en un caixonet que lligà ben fort a un salvavides i el llençà a les ones, després d'encomanar-lo fervorosament a la mare de tots, la Mare de Déu.

Des de la barana del vaixell, la malhaurada no deixà de mirar al seu tendre filllet, fins que va desaparèixer engolida per les aigües.